

БРАТЯ ГРИМ
РЕБУНДУС В КАТЕДРАЛАТА
НА ЛЮБЕК

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

Когато в стари времена на някакъв каноник от Любек предстояло скоро да умре, на сутринта под възглавничката на стола му в хора била намерена бяла роза, откъдето станало обичай всеки, като влезе в църквата, тутакси да обърне възглавничката си, за да види дали отдолу не лежи такава прогласителка на смъртта. Случило се така, че един каноник на име Ребундус една сутрин намерил под възглавничката си въпросната роза и тъй като за очите му това било по-скоро болезнен трън, нежели роза, вдигнал я оттам и я пъхнал под възглавничката на най-близкия си съсед, макар онзи вече да бил погледнал и не бил намерил нищо под нея. Ребундус го попитал няма ли да обърне възглавничката си. Другият отговорил, че вече го е сторил; ала Ребундус настоял, че не е видял добре и трябва да хвърли още един поглед, понеже на него самия му се е мярвало нещо бяло, когато онзи надзърнал там. Каноникът повдигнал възглавничката си и съзрял гробното цвете; ала рекъл гневно, че това е измама, понеже още преди бил погледнал достатъчно внимателно и под седалката си не бил открил никаква роза. С тези думи той я измъкнал и я пъхнал отново под възглавничката на Ребундус, онзи обаче не се примирил, двамата започнали да си я подхвърлят един другиму и между тях избухнал спор и здрава кавга. Капитулът се намесил и ги разтървал, ала Ребундус никак не искал да признае, че той именно пръв е имал розата, ами настоявал на невярното си твърдение, така че накрая другият в огорчението и нетърпеливостта си пожелал следното: „Нека Бог стори така, че този от нас, който не е прав, в бъдеще дава знака вместо розата, и когато на някой от канониците предстои да умре, той да трополи в гроба до Съдния ден.“ Ребундус, за когото това пожелание било вятър работа, добавил кощунствено: „Амин! Тъй да бъде!“

Тъй като не след дълго Ребундус умрял, изпод надгробния му камък започнало да се чува страховито потропване всеки път, когато приближавал край на някой каноник, и се появила поговорката: „Ребундус се раздвижи, някой каноник ще умре!“ Това собствено и не е почукване, ами изпод огромния, дълъг и широк надгробен камък се дочуват три удара, които прозвучават като три силни порива на вятъра или като три оръдейни изстрела. При третия удар звукът проехтява под свода по цялата дължина на църквата и е толкова силен, че човек може да си помисли, щото сводът ще рухне и църквата ще се срути. Той се чува не само в църквата, ами и в околните къщи.

Един неделен ден между девет и десет часа посред проповедта Ребундус се раздвижил и ударил така силно, че няколко занаятчийски калфи, които били застанали тъкмо върху надгробната плоча и слушали проповедта, изпопадали като ударени от гръм — било поради силното разтрисане на камъка, било от ужас. При третия ужасяващ удар всички побягнали от църквата, мислейки, че тя ще се срути; проповедникът обаче запазил спокойствие и призовал пасомите си да останат и да не се боят, понеже това бил само един дяволски призрак, който искал да смути богослужението, а такъв трябва да презрем и да му противопоставим вярата си. След няколко седмици се поминал синът на декана, понеже Ребундус тропал и когато предстояло да умре някой близък роднина на каноник.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.